

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 143/06
14.12.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Republike Srbije – Ministarstva pravde Republike Srbije, čiji je zakonski zastupnik Javni pravobranilac Republike Srbije iz Beograda, radi isplate zarade, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu broj GŽ.I 1126/05 od 29. juna 2005. godine, u sednici veća održanoj 14. decembra 2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDAJU SE, presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu broj P. 9162/03 od 12. januara 2005. godine i presuda Okružnog suda u Beogradu broj GŽ.I 1126/05 od 29. juna 2005. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Okružni sud u Beogradu je presudom broj GŽ.I 1126/05 od 29. juna 2005. godine odbio žalbu tužena i potvrdio presudu Prvog opštinskog suda u Beogradu broj P. 9162/03 od 12. januara 2005. godine kojom je usvojen tužbeni zahtev tužioca pa je obavezana tužena da mu na ime razlike isplaćenih zarada i zarada u punom iznosu za period od 1.6.2001. godine pa do 1.5.2004. godine, zajedno sa obračunatom zakonskom zateznom kamatom isplati iznos od 537.447,45 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 1.5.2004. godine pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 70.450,00 dinara, sve u roku od 15 dana. Stavom drugim izreke je odbijen prigovor apsolutne nenadležnosti suda kao neosnovan.

Protiv naznačene presude Okružnog suda u Beogradu tužena je izjavila blagovremenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Revizija tužene je osnovana.

Iz utvrđenih činjenica proizilazi da je tužilac sudija Okružnog suda u Prištini i da je nakon napuštanja Kosova i Metohije u 1999. godini bio radno angažovan u periodu od 7.10.1999. godine do 29.02.2000 godine u Okružnom sudu u Nišu, na osnovu rešenja predsednika Vrhovnog suda Srbije od 7.10.1999. godine. Rešenjem predsednika Okružnog suda u Prištini VIII Su-57/2001 od 22.8.2001. godine tužiocu je utvrđena plata po koeficijentu od 7,50% propisanom Zakonom o platama u državnim organima i javnim službama, a rešenjem predsednika Okružnog suda u Nišu VIII/03-23 od 17.4.2003. godine tužiocu je utvrđena plata po koeficijentu od 8,60%, propisana Zakonom o sudijama i Zakonom o radnim odnosima u državnim organima. Na osnovu zaključka Komiteta za saradnju sa civilnom misijom UN, zaključka Vlade Republike Srbije 03 broj 80/16 od 25.1.2000. godine i zaključka Vlade Republike Srbije od 3.10.2002. godine, tužiocu (kao zaposlenom sa područja AP Kosova i Metohije, koji bez svoje volje privremeno ne radi, a privremeno živi van tog područja), u periodu od 1.6.2001. do 1.5.2004. godine isplaćivana je naknada u visini od 80% sudijske plate. Na osnovu zaključka Vlade Republike Srbije 05 broj 02-4586/03-0001 od 17.7.2003. godine naknada u visini minimalne zarade utvrđena je u skladu sa zakonom. Razlika između plate sudije Okružnog suda i iznosa koji su tužiocu isplaćeni za period od 1.6.2001. godine do 1.5.2004. godine iznosi 475.784,37 dinara, a zakonska zatezna kamata u tom periodu na taj iznos iznosi 61.663,08 dinara, odnosno ukupna razlika iznosi 537.447,45 dinara.

Na osnovu ovih činjenica nižestepeni sudovi su ocenili da je tužbeni zahtev tužioca osnovan. Prema razlozima prvostepenog suda osnovanost tužbenog zahteva proizilazi iz odredbi člana 210. Zakona o obligacionim odnosima jer se tužena neosnovano obogatila za dosuđeni iznos koji predstavlja

razliku između plate sudije Okružnog suda, regulisane Zakonom o platama u državnim organima i javnim službama i iznosa koji je tužiocu isplaćen.

Drugostepeni sud se u obrazloženju pobijane presude pozvao na odredbe člana 30, 31. i 81. Zakona o sudijama ("Službeni glasnik RS" broj 63/2001) i član 1. do 6. Zakona o platama u državnim organima i javnim službama ("Sl. glasnik RS" broj 34/2001 od 18.6.2001. godine) te je našao nezakonito postupanje tužene u smislu odredbe člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima te ocenio da postoji osnov odgovornosti tužene za štetu koju tužilac trpi zbog izostale razlike u plati.

U reviziji tužene se osnovano ukazuje da materijalno pravo nije pravilno primenjeno, a što je uslovilo da nisu utvrđene sve relevantne činjenice.

Pravilno je drugostepeni sud u svojoj odluci zaključio da je poslodavac dužan da nadoknadi štetu zaposlenom koju pretrpi na radu ili u vezi sa radom. Za obavezu naknade štete u smislu člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, na koju se odredbu drugostepeni sud pozvao, koja propisuje da ko drugome prouzrokuje štetu je dužan da je nadoknadi ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice, potrebno je postojanje krivice tuženog za nastalu štetu tužiocu. U dosadašnjem postupku, nisu utvrđivane odlučne činjenice od kojih zavisi ocena da li je šteta nastala krivicom tužene Republike Srbije. Ukoliko se ta činjenica utvrdi tada bi postojala obaveza naknade na osnovu navedene zakonske odredbe te odredbi člana 106. Zakona o radnim odnosima Republike Srbije. Naime, bilo je potrebno da se utvrdi da li je tužena mogla da radno angažuje tužioca van teritorije Autonomne pokrajine Kosovo i Metohija u spornom periodu i na taj način omogući tužiocu kako radno angažovanje, tako i ostvarenje plate koja mu pripada po osnovu rada. Kako ova odlučna činjenica u postupku nije utvrđena, a od nje zavisi da li postoji krivica tuženog i obaveza za naknadu štete tužiocu, Vrhovni sud Srbije je ocenio da je revizija tužene osnovana.

Iz iznetih razloga, odlučeno je kao u izreci na osnovu člana 407. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS" broj 125/04).

U nastavku postupka prvostepeni sud će utvrditi nedostajuće činjenice na koje mu je napred ukazano, pa će utvrditi da li se tužilac obraćao tuženom sa zahtevom da bude radno angažovan van sedišta Autonomne pokrajine Kosovo i Metohija, pa ukoliko se tužilac obraćao, da li je tužena neosnovano odbila takav zahtev, a imala je mogućnosti da tužiocu omogući da kao nosilac pravosudne funkcije tu funkciju i obavlja u drugom sudu na području Republike Srbije. Ukoliko je tužena takve mogućnosti imala, a tužilac je u spornom periodu neopravdano bio radno neangažovan, tada bi postojala obaveza tužene da tužiocu nadoknadi štetu.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO